

www.jollibread.com

© Del text: 2004, Montserrat Andrés i Casamiquela

© De les il·lustracions: 2014, Teresa Ramos

© D'aquesta edició:

2017, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-06-0

Dipòsit legal: M-39.134-2015

Printed in Spain – Impres a Espanya

Segona edició: setembre de 2017

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

El molinet màgic

Adaptació de Montserrat Andrés i Casamiquela

Il·lustracions de Teresa Ramos

jollibre

Vet aquí que en aquell temps dels catorze vents, que set eren bons i els altres set, dolents, hi havia dos germans, en Ramon i en Miquel. En Ramon tenia molts diners, però també era molt avar perquè mai no donava res a ningú.

En Miquel, en canvi, era molt pobre, però també era profundament generós i bondadós. No tenia res i, si mai aconseguia alguna cosa, sempre la compartia amb els amics.

En Miquel, el germà pobre, de vegades
anava a demanar ajuda al germà ric.

Però en Ramon sempre el feia fora
de casa dient-li:

–Això no és una casa de caritat!
No tornis més!

Però en Miquel no s'enfadava.
I quan se li acabava el que tenia per
menjar, hi tornava.

Un bon dia en Ramon va sortir a la porta fet una fúria i va dir:

–Es pot saber per què tornes sempre a casa meva, Miquel? No t’ha quedat clar que no tinc res per donar-te?

10 –És que tinc molta gana, germà. Fa més de deu dies que no he menjat res. Em trobo molt malament. Ajuda’m, si et plau –va respondre en Miquel.

–Vés-te'n o la gent pensarà que tinc tractes amb pobres! I, si tens gana, menja't una cama! –va respondre en Ramon de males maneres.

En Miquel, bo com era, va pensar que tenia raó i va decidir marxar.

El pobre Miquel estava tan desesperat que va creure que no tenia cap més sortida que llançar-se al mar. Així, doncs, va pujar fins al cim del penya-segat.

Quan estava a punt de deixar-se caure, va sentir una veu que li deia:

12 –Però, noi, què fas? Que no veus que prendràs mal?

En Miquel va voler saber d'on venia aquella veu. Es va girar i va veure una dona baixeta i vella que li somreia dolçament. Anava vestida amb una faldilla de quadres i duia un mocador vermell al cap. En Miquel se li va atansar i li va dir:

–No trobo cap altra manera de deixar de patir. Només així deixaré de ser pobre i de passar gana –va respondre en Miquel.

